

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé.”

XXIII. (LXXIII.) 46. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. NOVEMBER 18.

Őszi elmélkedés

Sokan, sokféleképpen megénekelték már az őszi táj szépségét. Festők és költők visszatérő témái. Nehéz szavakat találni, szinte lefeshetetlenek, dalba sem foglalhatók a természet csodái, csak próbálkozás marad az ember részéről, ha Isten remekműveit akarja valamilyen formában kifejezni.

Látni kell. A gyümölcsétől megszabadult fákat, amint ruháikat kezdik levetni; látni kell, amint a költöző madarak csapatokban készülődnek vándorútjukra...

De nemcsak a szelíd verőfény jelzi az őszt. Hajnalonta sűrű köd borítja a vidéket, a szél pirosra csípi arcunkat, és fázósan gomboljuk feljebb kabátunkat. Napokon keresztül esik az eső, de elmossa a port, az utca szennyét, tisztítja a füstös levegőt, megöntözi a szomjas földet.

Van azonban az őszen súlyos mondanivalója is. *Mulasztásainkra is figyelmeztet.* „Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg” (Jer 8:20). — Még mindig küszködünk jellemhibáinkkal? Nem szabadultunk meg egyszer már megbánt bűneinktől? A föld meghozza gyümölcsét, csak az ember marad engedetlen, befogadja a magot, de gyümölcse — termése — sátnya, férges. Jézus nélkül semmik és senkik vagyunk. Mert megmondta: „Aki énben nem marad, én pedig öböne, az terem sok gyümölcsöt” (Jn 15:5).

Milyen gyümölcsöt terem életünk? Hogy állunk a Lélek gyümölcseivel, amelyekről Pál apostol a Galátákhoz írt levélben írt? (Gal 5:22)

Szeretet? — Tudom azokat is szeretni, akik nem rokonszenvesek? Vagy csak azokat, akik engem szeretnek? És hogy állok családom tagjaival?

Öröm? — Csak akkor tudok örülni, ha körülményeim adnak rá okot? Ismerem-e azt az örömet, amely független mindentől, mert nem a körülményekben, hanem az Úrban gyökerezik?

Békesség? — Van-e bennem békességre hajlam, amely nélkül senki sem látja meg az Urat? Tudok-e békességszerző lenni környezetemben, otthonomban, munkahelyemen, a gyülekezetben, s amerre járok?

Béketűrés? — Megtanultam-e a szántóvető példájából, mit jelent a béketűrés, az állhatatosság? Így várom-e Jézus Krisztust?

Szívesség? — Tudok-e ülni maradni a villamoson, buszon, vonaton, ha idős ember áll mellettem?

Jóság, hűség, szelídség, mértékletesség? — Megvannak-e bennem? Mert lehet, hogy magam jónak, hűnek, szelídek tartom, de környezetemnek más a véleménye.

Az őszi hálaadásra is felhívja figyelmünket. Aki nem tud hálát adni a kapott áldásokért, arra is képtelen, hogy felfedezze a kegyelmet életében. A Szentírásban együtt találjuk a hálaadással az örömet, az ujjongást, Isten dicsőítését (Zsolt 33:1–3, 96:31; 50:23; 103.), amely sohasem belső ügy, hanem arra indít, hogy tanúskodjunk Istenről szerzett tapasztalatainkról. A hálaadás nemcsak a múltnak emlégetéséből áll, hanem bizakodó előretekintés is a jövő felé. Ezzel azt fejezzük ki, hogy újra és újra készek vagyunk elfogadni Isten megigazító kegyelmét.

De az őszi elmélkedés is emlékeztet. A hervadó virágok, hulló falevelek látán arra kell eszmélnünk, hogy a bűnnel megromlott földi élet törvényéhez az elmúlás, a halál is hozzátartozik. De tudjuk azt is, hogy bár a tél hótakarója alatt alszik a föld, várja a felébredést, a megújulást, a tavaszt!

Ha mindezt végiggondoljuk az őszi napfény alatt, reménnyel nézhetünk Urunkra, Aki mindezt jól elrendezte, és megadta annak is a lehetőségét, hogy Rajta keresztül ama boldog otthon felé nézhessünk, ahol már nem lesz elmúlás, halál, szenvedés.

Kárpáti Petronella

Az Isten ígéje élő és ható

Zsidókhöz írt levél 4.
(Részletek)

A Zsidókhöz írt levél első szavai különös figyelmet fordítanak Jézus Krisztus nagyságára, mint Isten Fiára, mint győzelmes hősré, aki golgotai halálával „legyőzte azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt”. Jézus Krisztus nyitja meg az utat az örök országba, az áldott nyugalomba, ahová nekünk is meg kell egyszer majd érkeznünk. Egy nagy ígéhirdető ezt a nyugalmat Istennel való békeséggel és a boldogság titkának nevezte.

Sokszor hiányzik a határozott döntés és a cselekedet! A Lukács evangéliuma 15. részében úgy olvassuk, hogy a tékozló fiú elindult a földi gyönyörök útján. Kicsapongó életet élve eltékozolta minden vagyonát. Az atyától, — aki továbbra is szerette őt —, nagyon messze volt. Mikor világossá vált előtte tékozló életének következménye, a gyászos vég, egy reménysugár támadt a szívében: „Az én atyámnak mily sok bérése bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén, elmegyek az én atyámmal és ezt mondom neki: Atyám! Vétkeztem az ég ellen és teellened!” (Lk 15:17–18). **Megszületett szívében a döntés, és azonnal cselekedett is:** „És fölkelvén, elment az ő atyjához” (Lk 15:20). A tékozló fiú példázata mindenkit arra tanít, hogy ne késleltessük a döntést.

Az Isten Ígéje élő és ható! Ahhoz, hogy hatni tudjon, találkoznia kell a hallgatóság hitével. A levél írója felhívja figyelmünket arra a veszélyre, melyet az öszövétségi nép is találkozott: a hitetlenségre. 4Móz 13. és 14. részében olvashatunk ilyen esemény-

ről. A nép már elérkezett az Ígért földjének határához. A kémek gyönyörű bizonyosságait hozták annak, hogy a föld valóban igen gazdag termésben. De emellett nagy félelmet és rettegést is hoztak magukkal, amelyet természetesen a hitetlenség szült bennük. Hiábavaló volt Józsué és Káleb minden igyekezete, a nép nem hitt Istennek. Ezért aztán nem élvezhették a megígért nyugalom örömeit. „Akiknek először hirdettetett az evangélium, nem mentek be engedetlenség miatt” (Zsid 4:6).

A fejezet végén a levél írója újra rámutat arra, aki a mi „nagy főpáncs”, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia.

Ő tehát tökéletes főpáncs, aki a legnagyobb mélységeig ismeri az embert, és teljes egészében ismeri Istent. „Áthatolt az egeken”. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus olyan hatalmas, hogy minden engedelmeskedik neki. „Mind a versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben” (1Tim 3:16).

Jézus Krisztus azonban tökéletes ember is, „aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt”. Nehezünkre esik egyáltalán elképzelni is, hogy milyen erős kísértések vették körül Jézus Krisztust, hogy a sötétség milyen hatalmas erőt igyekeztek benne kioltani az igaz fényt. A Sátán kísértéseivel szemben Jézus Krisztus mégis végig kitartott, és így fényugár és isteni szeretet melege áradhatott szét a földön. Ez elektromos vezetékek fénye és hője annál nagyobb, minél nagyobb az ellenállása.

Európa egyházainak testvéri találkozója

Az Európai Egyházak Konferenciájának VIII. Nagygyűlése a nemzetközi egyházi élet legjelentősebb eseményei közé tartozik az 1979-es esztendőben. Október 18–25-ig Kréta szigetén 114 európai egyház vezetői és delegátusai tanácskoztak arról, hogy az elkövetkező időben milyen feladatok előtt állanak a kontinens egyházai, és a mai modern világban milyen szolgálatokkal lehet ezeket a feladatokat megoldani. Határozottan emelte a Nagygyűlés jelentőségét az a körülmény, hogy a krétai ortodox egyház meghívására ortodox egyház területen került sor Európa egyházainak testvéri találkozó-jára. Nemcsak egyszerűen bibliai földön, hanem az európai kultúra bölcsőjének és a több, mint 4000 éves történelmi emlékeknek a helyén tanácskoztunk hatvan nyolc napon keresztül a kölcsönös testvéri bizalom légkörében. A magyarországi egyházakat kilenc tagú ökumenikus delegáció képviselte, amelyben egyházunk részéről **Laczkovszki János** egyházelnök és **dr. Szakács Imre** országos titkár vettek részt.

Egyházunk 1977 óta tagja az Európai Egyházak Konferenciájának. Ez alatt az alig 3 esztendő alatt is megbizonyosodtunk afelől, hogy ebben a nemzetközi egyházi szervezetben közelebb kerülnek egymáshoz Európa egyházai a közös társadalmi és nemzetközi szolgálatok végzésére.

A Krétai Nagygyűlés főtémája „A Szentlélek munkája” volt, amit az egyházban és az egyház által a világban végez. Ezzel kapcsolatban neves ortodox teológusok előadásait hallgatták meg nagy érdeklődéssel a konferencia résztvevői. **Dr. G. Glen Williams** főtitkár széles körű jelentésben számolt be az Európai Egyházak Konferenciájának munkájáról. Ezt követően **dr. Nagy Gyulának**, a tanulmányi osztály igazgatójának referátumára került sor. A Nagygyűlés négy szekcióban és több munkacsoportban tanulmányozta a főtémával kapcsolatban az európai egy-

Ugyanígy a hívő ember életében: ha állandóan kapcsolatban van az isteni szeretet forrásával, Jézus Krisztussal, akkor az élet minden balszerencsáját, minden kísértését, ezzel a fentől jövő isteni erővel legyőzi és kigyúl a fény, és szétárad a krisztusi élet melege mindenfelé.

Jézus Krisztus minden emberrel együtt tud érezni, neki mindenki „szimpátiikus”. A zsidóknak ez botrányos volt. Ők úgy fogták fel Istent, mint felsőbbrendű, tökéletes nagy szentséget, aki összemérhetetlenül elkülönült az emberektől. A szofisták viszont azt tanították, hogy Isten alapvető jellemzője az, hogy nincs hatása a világra, és semmi és senki nem tud hatással lenni az Istenre. Az ókori görögök azt tanították, hogy istenkáromlás lenne azt állítani, hogy Isten törődik a földi dolgokkal. Ezért mutat rá a levél szerzője úgy Istenre, mint aki **minden teremtményéről gondoskodik!**

„Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetett, segíthet azokon, akik megkísértettek” (Zsid 2:18). Milyen megnyugtató szavak ezek a benne bízók részére! Isten tud mindent a bűnös emberről és kész megbocsátani. Nem ítélkező, sajnálkozó érzésekkel, mint ahogy az emberek teszik, hanem kész megbocsátani őszinte együttérzésből, szeretetből. A levél írója mindenkit buzdít, hogy közeledjen Istenhez, mint ahogy a tékozló fiú is tette: „Járjunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk” (Zsid 4:16). Isten szeret megbocsátani és könyörülni. Ez az ő örök és csodálatos vonása. Isten nagykegyelmű és emberszerető, kész száz lépést megtenni az ember felé, ha az csak egyet is lép a vele való megbé-
kélés érdekében.

A. M. Bicskov
Oroszból fordította: Bócsa Ibolya

való megemlékezés. Ennek keretében az ortodox egyházi vezetők külön is méltatták a főtitkár és munkatársainak szolgálatát.

A Szentlélek jelenlétét éreztük azokból az őszinte megnyilatkozásokból, amelyek az európai egyházak közötti megértést, az egységre való törekvést és a világért való felelősség gondolatának elmélyítését kívánták szolgálni. Áldásul szolgáltak a reggeli és esteli közös biblíamagyarázatok, amelyen együttesen vettek részt a protestáns és ortodox egyházak képviselői. Hisszük, hogy jelentős lépés történt Kréta bibliai földjén az Úr Jézus ama kérésének megvalósulása felé, amelyet a főpapi imájában így fogalmazott meg:

„...hogy mindnyájan egyek legyünk úgy, ahogyan te Atyám, énbenem és én tebened, hogy ők is ben-
nünk legyenek, és hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem!” (Jn 17:21).

Dr. Szakács Imre

A magyar delegáció tagjai a főtitkár és a tanulmányi igazgató társaságában. Balról jobbra: Laczkovszki János egyházelnök, dr. Szakács Imre országos titkár, Fabinyi Tamás evangélikus teológus, dr. Muntag Andor, evangélikus teológiai professzor, dr. Pásztor Jánosné, a Debreceni Református Kollégium főigazgatói hivatalának vezetője, dr. Pröhle Károly, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtitkára, Kürti László úszáninneni református püspök, dr. G. Glen Williams, az Európai Egyházak Konferenciájának főtitkára, dr. Nagy Gyula, az Európai Egyházak Konferenciája tanulmányi osztályának igazgatója, Kovács Attila dunántúli református püspök és dr. Nagy Gyuláné

Jubileum - bemerítéssel

Kilencven esztendővel ezelőtt izgalmas éjszakája volt egy kis hívő csoportnak Pécsen. A Pellérd felé folyó kis patak vizét elrekesztették, és a már meglehetősen hűvös hajnalon egy névtelen vándor-prédikátor a felduzzasztott patakban bemerített egy asszonyt, a baptisták keresztelő gyakorlata szerint. Titokban történt mindez, nehogy a dühöngő férj vagy az elfogult egyházak valamiképpen megakadályozzák ezt az egyszerű, minden külsőségek nélküli szertartást. Amikor kitűdött, hogy Erzsébet asszony „hívó”-vé lett, a férje azonnal elűzte őt az otthonából. — A pécsi gyülekezet egykori idősebb tagjai ezért emlegették Venczl Erzsébetként az előzőleg Hoffmanné nevű, de hontalanná lett hívő asszonyt.

Erre a hajdani — 90 éve történt — bemerítésre emlékezett október 21-én a pécsi baptista gyülekezet. Az emlék-ünnepeket az avatja igazán ünneppé, hogy e napon is „megmozdult a víz”, és hat fehér ruhás új testvérünk tett tanúságot arról, hogy Krisztus megváltotta életüket. Ezzel ismét bizonyítottá lett, hogy a csaknem egy évszázada indult pécsi ige-magvetés azóta is új meg új aratáshoz segíti azokat, akik hisznek Jézus és az evangélium diadalában.

A hat bemerített közül egy fiatalember a komlói gyülekezet tagjává lett, miután a pécsi őt újonnan megtérten együtt — két fiú, két leány és egy asszony testvér — őt is bemerítettük. Ezen az örömteljes napon *Gerzsenyi László testvér*, a pécsi gyülekezet lelkipásztora hirdette Isten Igéjét.

Már az imaórán azért adott hálát a gyülekezet, hogy Isten az Úr Jézus Krisztus által megmenti és megtartja a benne bízó embert. Hálát adtunk az elmúlt évtizedekért, a nehéz próbák között megtapasztalt isteni gondviselésért és a jelen idők békeességéért, az evangélium gyümölcshozásáért.

Az eddigi gyakorlat szerint most is délelőtt került sor a bemerítésre. A zsúfolt imaházban áhitattal figyelte mindenki, miként engedelmeskedünk Jézus példájának és parancsának. Lélekben ott voltunk mindnyájan a Jordán partján, ahol Megváltónk fölött is összecsaptak a hullámok, amikor bemerítkezett. És szinte hallani véljük a mennyei szót, amint a vízből kijövő testvéreinket így szólítja meg: Ez az én szeretett fiam... szeretett leányom...

A bemerítést a gyülekezet pásztor, *Gerzsenyi Sándor* testvér végezte. Ezt követően — az igehirdetés után — került sor a hat új tag avatására. Kézrátétellel imádkozott érettük a helyi és a vendég lelkipásztor, valamint a gyülekezet egyik presbitere, *dr. Meláth Ferenc* testvér.

Az igehirdető, *Gerzsenyi László* testvér, meggyőzően bizonyította — Jézus bemerítkezésének a története alapján

— ennek a cselekménynek nélkülözhetetlen voltát. Akik komolyan veszik az Úr Jézust, azok követik őt ebben is. Tőle ezt láttuk, ő ezt parancsolta, természetes tehát, hogy engedelmeskedünk. Nem az a kérdés tehát, hogy aki nem merítkezik be, üdvözülhet-e, hanem inkább az, hogy Krisztus iránti engedelmisség nélkül vajon lehet-e üdvözülni.

A délutáni istentisztelet igen gazdag programmal várta a gyülekezetet és a nagy számú vendégsereget. Úrvacsorával kezdődött az együttlet. *Gerzsenyi Sándor* lelkipásztor előbb személyesen adta a kenyeret és a poharat a hat új — és most először úrvacsorázó — testvérnek. Könnyes szemmel, de sugárzó boldogsággal fogadták a most bemerítették az emlékjegyeket, mint akik valóban át is éltek, hogy most lépnek be abba a szövetségbe, amelyet Jézus a golgotai kereszten szerzett Isten és az ember között. Ezt követően az egész gyülekezet meghiúsítottan vette magához a szövetség jeleit, és újjongó örömmel énekelte mindenki: Áldott legyen a frigy!

Az úrvacsorát a jubiláris emlékezés követte. *Dr. Meláth Ferenc* testvér ismertette a kilencven évvel ezelőtt kezdődött eseményeket, történelmi adalékokat. Így megtudhattuk többek között,

„Nem uralkodni, hanem szolgálni”

Ökumenikus reformációi emlékestisztelet Budapesten

A budapesti protestáns egyházak gyülekezetei október 28-án vasárnap este tartották közös ökumenikus reformációi emlékünnepeiket a Budapest Szabadság téri református templomban. A hely is alkalmas volt arra, hogy a reformáció, a megújulás szükségességét hirdesse, hiszen az ünnepelni jött gyülekezet gyönyörködhetett a most felújított templom szépségében is.

Bevezetőként az ünneplő gyülekezet lelkesen énekelte a reformáció bizonyítékait: „Erős vár a mi Istenünk”. Ezt követően a bevezető igeolvasás és imádság szolgálatát *Hecker Frigyes*, a Metodista Egyház szuperintendense vezegte.

A gyülekezet zsoldáréneklése után *dr. Huszti Kálmán* kutató professzor, református lelkipásztor hirdette az Igét a 2Kor 1:24. alapján: „Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteken, sőt munkatársai vagyunk örömtőlnek, mivel szilárdan álltok a hitben”. Igéhirdetésében kiemelte a reformáció egykori és mai jellemző vonásait és ezek között azt a fontos tény, hogy az egyháznak soha nem az uralkodásra, hanem a szolgálatra kell késznek állnia. A mai ökumenikus gondolkodásban még jobban megértjük, hogy ebben a szolgálatban munkatársak vagyunk.

Az igehirdetés után a Kálvin kórus

hogy 84 évvel ezelőtt készült az első baptista bemerítő medence Pécsen. A jelenlegi 1964-ből való. Akkor került házon belülre a medence, mert addig az udvaron volt. Az eddigi legmagasabb bemerítési létszám: 32. Először — szóbeli közlés alapján — 1893-ban, majd 1922-ben, a felszabadulás után pedig 1948-ban merítették be 32—32 új tagot.

Köszöntöttük a 60, az 50 és a 25 évvel ezelőtt bemerítkezett testvéreinket, mindegyiküknek egy-egy emléklapot adva át. A hat legidősebb — lelki korát tekintve legidősebb! — tagnak a most bemerített hat testvér adta át az emléklapot és a virágcsokrot.

Az igehirdetés ez alkalommal a szercecsen főember megtérésének a története alapján hangzott. Ez a mintegy 1940 évvel ezelőtt megtért testvérünk kereste Istent, olvasta az Igét, elfogadta az igehirdető tanítását, kérte a bemerítetést, és végül is örömmel ment tovább, mert sikerült találkoznia Istennel Jézus Krisztus által.

Az ünnepi istentiszteletet, illetve a jubileumi napot az új és a régebben megtért testvérek átélt bizonyítékai és az énekkar felejthetetlen szolgálatai zárták. Az az imádságunk, hogy menyneki Atyánk adjon még sok hasonló örömnapot, legyenek ezután is megtérések, gyarapodjék a gyülekezet létszáma az üdvözülendőkkel.

G. S.

Atyafiak

Testvérek vagyunk — mondogatjuk. Valóban így igaz ez?

Lukács evangélista feljegyezte egy szép példázatot a két fiúról. A kisebbik otthagyta az atyai házat, s mindezt eltékozolta. Az Atya szeretete azonban megmaradt iránta. Vagyónával együtt elvesztette felsőbbségének érzését is. Ezt igazolja nyilatkozata: „Nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!” (Lk 15:11—24) A nép vallási vezetőinek éppen az volt a fő bajuk, hogy méltóknak tartották magukat arra, hogy az Atya fiai legyenek. Ezt nem a kegyelem művének tekintették, hanem a testi leszármazás jussának. Aki pedig nem érzi, hogy kegyelemre szorult, az nem is fogadja el a kegyelmet. A kegyelem csodája, hogy szolgából fiúvá, teljes jogú gyermekké tesz Isten, az Atya.

Elgondolhatjuk, milyen rossz külsővel érkezett haza hiányos táplálkozása miatt a tékozló fiú. Az atya örült, hogy egyáltalán életben láthatta fiát. „Atyám vétkeztem... és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak neveztessem...” Ezek a szavak nemcsak megtérésünk idejére valók, de minél régebbi követői vagyunk az Úrnak, annál mélyebben kell hogy valósággá váljanak életünkben.

Valaki éveken át hívó módon élt és szolgált, majd belemerült a világi életbe. Néhány esztendő múltán ismét hallotta Isten hívó szavát, s szeretett volna visszatérni az atyai házhoz, de megjegyezte, hogy ő nem akar olyan lenni, mint a többi hívó, ő azoknál sokkal különb lesz. S látszólag alázatosan borult le Isten elől kegyelmet kérni. Sajnos, ma távolabb van az Úrtól és jobban érzi magát a világban, mint azelőtt. Az ilyen lelkiület nem alkalmas az atyai házhoz való visszatérésre.

Ha a testvéri kapcsolatot az életkor különböző fázisaiban elemeznénk, bőséggel találhatnánk példát mind a mély, sűrű tartó szeretetre, mind az elvakult, kívülálló számára megmagyarázhatatlan gyűlöletre. E példázat az utóbbit mutatja be.

A tékozló fiú magát megalázva vágyott haza, az otthon maradt „jó” fiú pedig duzzogva, atyját szemrehányásokkal illetve, nem akart a házba bemeni. A tékozló fiú az atya könyörületében bízott, a „jó” fiú pedig az atya vélt bűneit sorolta: „Nekem soha nem adtál egy kecskefiat...” A tékozló fiú azt látta, hogy ő semmire sem méltó: a „jó” fiú pedig azt számolgatta, hogy mennyi mindent nem kapott meg.

Hasznos és mindig időszerű tanítása van a példázatnak: Nagy erkölcsi bukáskor után is haza lehet találni. Az pedig, hogy valaki „otthon marad”, nem biztos, hogy valóban otthon van. Vannak „igazak”, akiknek nem kell a Megváltó, „egészségesek”, akiknek nem kell az orvos. Atyát talál a megtért bűnös! Az Atya szíve könyörületre indul, a „testvére” esetleg kőkemény marad.

Testvér, atyafi csak az lehet, aki maga is érzi, hogy kegyelemből él, hogy őt is „méltatlanul” fogadta vissza az Atya.

Cserhalmi Imre

Forgácsok

Isten nem tusolja el a bűnöket, hanem megbocsátja, ha mi végre megvalljuk azokat. Neki a bűnbocsánat a Golgotába került.

*

Amikor Jézust megismerjük, nem leszünk emberfeletti emberek, csak rendbe jönnek a dolgaink.

*

Ne attól félj, hogy meg kell halnod, hanem amlatt, hogy bűnből élsz!

*

Van, aki a könyökét, van, aki a térdét használja akkor, amikor el akar érni valamit.

*

Aki bármikor végezheti Isten országának munkáját, az rendszerint semmikor sem végzi, mert az akármikor édestestvére a semmikor.

*

Ha egyszerre ketten beszélnek, nem csoda, hogy nem értik meg egymást, hiszen egyik sincs beállítva vételre. Ilyenkor kár a hangereőt fokozni.

Hegyi András

Amerikai látogatás

A Lelkiismeret Szava Alapítvány (Appeal of Conscience Foundation) meghívására október 29-től november 12-ig héttagú magyar egyházi delegáció tartózkodott az Egyesült Államokban. A küldöttség vezetője *dr. Pröhle Károly*, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtíkára. A meghívó alapítvány kívánságára ez a delegáció több felekezet képviselőiből állt, mint a hasonló rendeltetésű korábbi küldöttségek. A most kitartott küldöttek a következők: *dr. Huszti Kálmán* és *Gaál Botond* a református, *Nyíri Tamás* a római katolikus, *dr. Bacskó Béla* a görög katolikus, *Schöner Alfréd* az izraelita és *Viczián János* a baptista egyház képviselőiben.

A meghívás alapján a delegáció New Yorkban és Washingtonban különféle egyházi intézményeket és egyházi személyiségeket látogatott meg.

A delegációt elutazása előtt hivatalában fogadta *Straub István*, az Állami Egyházügyi Hivatal elnökhelyettese. Ugyancsak fogadást adott a delegáció tiszteletére *Philip Kaiser* az Amerikai Egyesült Államok magyarországi nagykövete.

Hirdetés

Hívó szülő gyermekének, aki Budapesten főiskolai tanulmányait végzi, bútorozott szobát biztosítok fürdőszoba használatával, a tanulmányi hónapok idejére. Cím: Tóth Kálmán Budapest IX., Dési Huber u. 23. VIII. em. 32. — 1098.

Családias légkör

„Katolikus fiatalok meglepetéssel mesélték, baptista templomban tapasztalt élményüket. Félszeg, ügyetlen mozdulataikból látszott, hogy először járnak ott. De mindjárt mellettük termelt két-három hívó; kedves természetességgel köszöntötték őket; érdeklődtek, honnét jöttek. Előre invitálták őket, imakönyvet adtak kezükbe és kikeresték nekik az énekeket. Istentisztelet után a fiatalokat végigkalauzolták a templomra, bemutatták a lelkészüket és a következő vallások összefüvetelükre is meghívták. Ezek a fiatalok bevallották, hogy ebben a családias légkörben azonnal otthonosan érezték magukat. Talán nem volna lehetetlen a mi templomainkban sem elérni, hogy ne csak egy-két buzgó lélekből, hanem az egész hívó seregből is ez a barátságos, érdeklődő, család hangulatot árasztó lelkület sugározzék, különösen azok felé, akiket csak az érdeklődés hoz be a templomba, vagy még a keresés állapotában vannak, illetőleg viselkedésükből látszik, hogy régen jártak hasonló helyen.”

Az idézet a Vigilia c. katolikus folyóirat 1979. szeptemberi számából való, Csepregi Ignác cikkéből (616. old.). A szerző arra a kérdésre keresi a választ, hogyan lehetne a formális közösségből családias, valóságos közösséget formálni, pontosabban; hogy e cél elérésére milyen emberi eszközök segíthetnének bennünk.

Jó olvasni a baptistákra vonatkozó — kétségkívül elismerő — sorokat. Nem akarok ünneprontó lenni, mégis

II. Almási Mihály